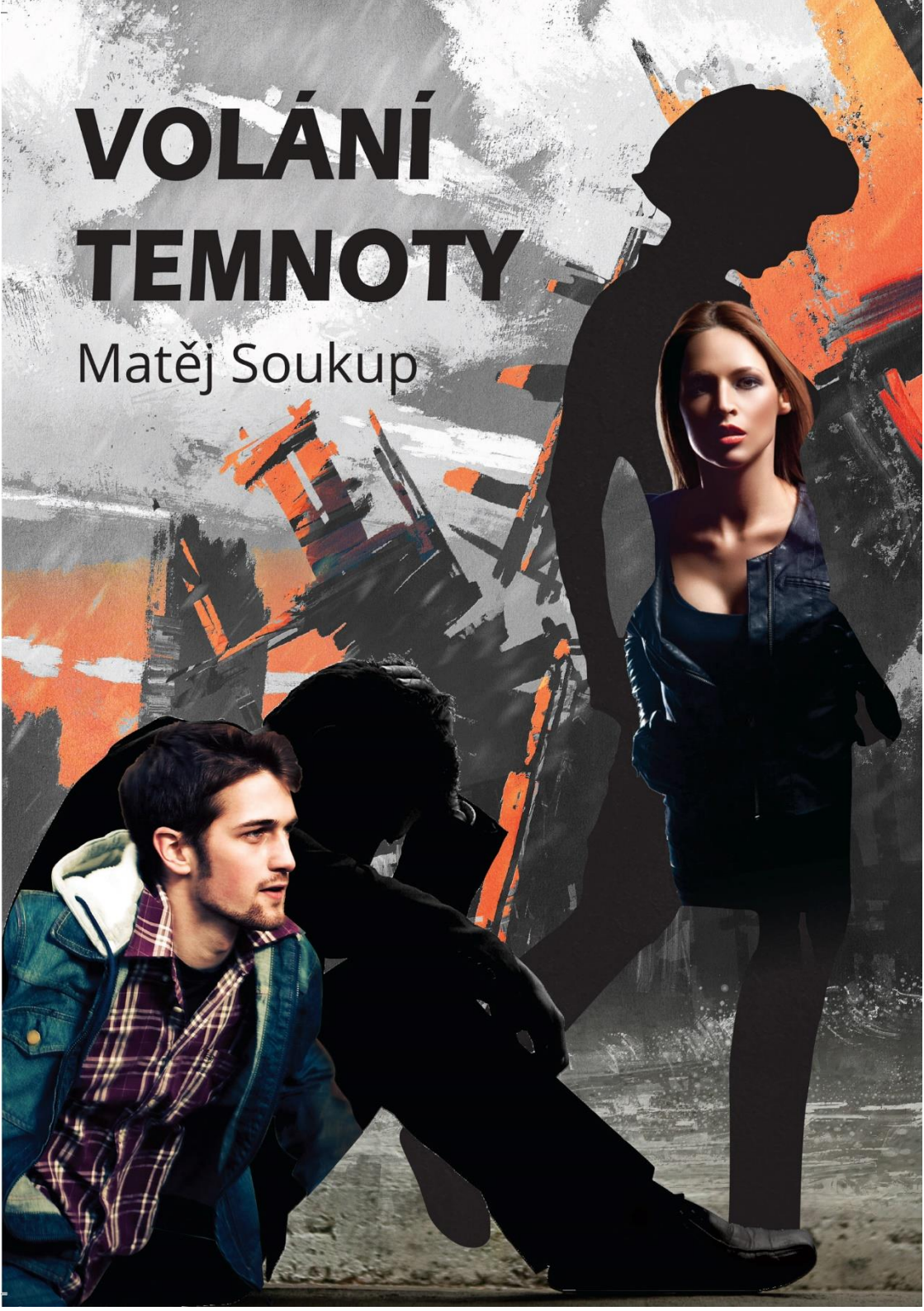

VOLÁNÍ TEMNOTY

Matěj Soukup

Matěj Soukup

VOLÁNÍ TEMNOTY

PROLOG

Venku zuřila bouře, kterou však nikdo z mužů v bílých pláštích ani nevnímal. Soustředili se plně na svůj úkol, možná poslední v jejich životě. Na stole před nimi ležel zhruba osmnáctiletý mladík. Před chvílí ho uspali pomocí anestetik a teď se připravovali provést na něm zákrok, který už absolvovala zhruba stovka jeho vrstevníků. Vyvolených. Těch, kteří měli přežít.

Jeden z mužů se otočil na svého společníka. „Tak začnem, ať to má za sebou. Zaveď kapačku. Deset miligramů adostinu. To by mělo stačit.“

„Jakej typ?“

„Pro něj pětku.“

Lékař napíchl mladíkovi pravou paži a do roztoku ve stojanu vedle stolu přidal jasně žlutou tekutinu. Okamžitě se zbarvil se do lehce nažloutlého odstínu, protékal hadičkou a mizel v mladíkově paži.

„Stejně vůbec nechápu, jak to funguje,“ prohlásil.

„Ty seš asi fakt dutej jak bambus, Jime,“ odpověděl druhý muž s povzdechem. „V tomhle se možná vyznáš dobře, ale jinak je s tebou fakt víc práce než užitku. Kolikrát ti to už vysvětlovali? Tahle látka blokuje paměťové centrum. Až se probudí, bude si pamatovat jen to, co chceme my.“

„Proč jim ale bereme paměť? Chceme, aby přežili. Mají zachránit to, co naši tátové a dědové zničili svýma bláhovýma představama o lepším světě.“

„Právě proto bude lepší, když o tom nebudou nic vědět, Jime. Bylo by toho na ně už moc. Připravujeme jim ty nejlepší podmínky, aby se z toho úkrytu mohli jednoho dne dostat. Víc pro ně udělat nemůžeme.“

„Stejně to ty chudáci budou mít hodně těžký, Bene,“ prohlásil třetí muž na sále. „Budou se sice mít kde skrývat a dáme jim možnost, jak se před těma mrchama chránit, ale budou si muset poradit sami.“

„Máš pravdu, Chrisi,“ odpověděl Ben. „Řešili jsme to ale dlouhou dobu. Kdybychom na to měli čas, dostanem je pryč od týhle virulentní choroby i od těch zabijáckých potvor, co jsme si vyšlechtili. Ale to už nemůžeme stihnout. Všichni umíráme.“

„Kolik ti zbývá?“ ptal se Jim, zatímco sledoval monitor zobrazující mladíkovu srdeční činnost.

Ben potřásl hlavou. „Podle nejlepších odhadů? Deset týdnů. Koluje mi toho v těle tolik, že si s tím neporadí už ani nejlepší léky. Stejně jako vám všem, kluci.“

„Lidstvo si to totálně posralo,“ povzdychl si Chris.

„Jo, posralo,“ odpověděl Ben. „Ale posralo si to samo. Tyhle technický pokroky, biologický zbraně a podobný věci nám daly pocit neomezený moci. A vyhladili jsme se sami mezi sebou. A pak přišla ta choroba. Přišli jsme až moc pozdě na to, jak ji zarazit. Došel nám čas. Tyhle děti jsou naše jediná naděje.“

„V tom případě nechápu, proč chtějí držet kluky a holky odděleně od sebe,“ nadhodil Jim.

„Nejspíš z toho důvodu, že by se do jednoho krytu všichni nevešli. A kdyby je namíchali dohromady, hrozilo by, že se vzdají nějakých pokusů o útěk a zůstanou tam schovaný napořád. Rozumíš, bezpečnej ráj na zemi, hotovej Eden proti tomu, co bude kolem nich. A ty zatracený potvory by si je jednoho dne našly. Takhle budou mít pořád odvalu hledat. Jak tu druhou skupinu, tak možnost utéct, co jsme připravili.“

„Stejně by bylo lepší, kdyby jim prostě prozradili, kde to je, aby mohli vzít roha hned.“

„Taky bych to udělal. Je riziko, že se jim to prostě nepodaří. Ale o tom rozhodli ti nahoře. Je to prý pro ně zkouška. Musí být dost silní, aby dokázali zachránit lidstvo. Je jich naštěstí dost, aby pár obětí neohrozilo celou naši snahu. Kromě toho budou mít ještě podporu posledních pár lidí, kterým zbývá víc času. Ukryjou se dole a budou jim tajně pomáhat, navedou je, doufám, k jejich cíli. Ale po dvou letech už budem všichni mrtví. Pak v tom budou sami.“

„Ale je to stejně magořina,“ povzdechl si Ben, zatímco kontroloval údaje. „Co mají ti tam nahoře za nápady, to nikdy nepochopím. Co sakra získají tím, že jedinou možnost, jak ty děti můžou odsud zdrhnout, připraví přímo u těch zabijáckých potvor?“

„Tohle se mi nelíbí stejně jako tobě,“ odpověděl Chris. „Kolikrát jsem se to snažil změnit. Vysmáli se mi. A přitom to není žádná hra, to pochopí každej, kdo nemá v palici slámu. Ty děti musí zachránit celý lidstvo a oni jim připraví takovou zkoušku, při který riskují, že

nepřežije ani jeden. Je to postavený na hlavu. Být to na mě, prostě je vezmu někam do bezpečí a vyřešeno. Na co tohle? Na vytrídění těch nejlepších? Podle mě nejsme v situaci, kdy si můžeme vybírat, ale to ti chytráci nahoře nevidí.“

„Stejně se mi nelíbí, že svěřujeme záchranu naší rasy dětem,“ řekl Jim s pohledem upřeným na mladíka.

Ben zvedl oči od monitoru a popošel pár kroků směrem k oknu. „Pečlivě vybraným dětem,“ řekl. „A kromě toho jsou jediná imunní, to přece víš. Je to sice divný, ale nikdo starší dvaceti let to nepřežije. Je to nějak biologicky podmíněný, podle toho, co o tom vím. Takže jinou možnost fakt nemáme, pokud nechceme jako rasa vyklidit genofond,“ dodal se všeříkajícím pohledem.

Právě v tom okamžiku se však obrazovka vedle mladíkova těla rozblíkala šíleným tempem a ozval se poplašný signál.

„Co je?“ vykřikl Chris a vrhl se k obrazovce. Chvilí studoval data, pak se skokem vrhl ke kanyle, z níž do mladíkova těla proudil roztok s látkou. Zůstal na ni vyděšeně zírat.

„Kolik jsi tam toho dal, ty magore?“ zařval na Jima. „Místo deseti padesát! To ho připraví o celou paměť!“

„Já, já...“ koktal Jim.

„To se ti povedlo, ty vole,“ povzdechl si Ben. „Ty prostě jen tak z prdele někomu vygumuješ mozek.“

„Bohužel už se stalo,“ řekl Chris. „A z tohotohle průseru cesta není.“ Začal přecházet sem a tam po operačním sále, zatímco Ben se snažil zastavit řvoucí alarm.

„Co teď s ním, Chrisi?“ zeptal se, když se mu konečně podařilo zjednat v místnosti ticho.

„Tenhle musí jít jako poslední, aby ho ostatní naučili, co už budou sami vědět. Bude to pro něj nejlepší, i když bude nebezpečný dostat ho k ostatním, aby si nás nevšimli. Ale nic jiného nám nezbyvá.“

„Jak dlouho působí ty uspávací látky?“ zeptal se Ben.

„Jak dlouho budem chtít, když ho budeme dál napíchnout. A tenhle bude muset zůstat takhle nejmíň rok.“

„Rok?“ zděsil se Jim. „Je to nutný?“

„Nezbytný po tom, co jsi vyvedl,“ odpověděl Chris.

„Chudák kluk,“ řekl Ben. „Přijde o rok života a probudí se do strašného světa.“

„Je to pro něj lepší, než kdyby se vzbudil teď,“ odpověděl Chris. „Necháme ho v umělém spánku. Naštěstí už ho tam dokážeme udržet dost dlouho bez toho, že by se mu v těle udály nějaký změny.“

„To je pro něj jediná klika. Jinak by tady díky Jimovi byl v tuhle chvíli mrtvej, nebo by mu z toho hráblo, až by se vzbudil.“

„Omlouvám se,“ hlesl Jim. „Asi mi ujela ruka. Dělal jsem to už tolikrát...“

Ben neodpověděl. Přešel k oknu a zadíval se do bouřky.

„Jen doufám, že ho kluci dostanou na správný místo bez toho, že by za to sami zaplatili životem. Oni jsou všude. Sice umíráme všichni, ale na co si těch posledních pár dní tady ještě zkracovat...“ Vrátil se pomalým krokem k lůžku a položil chlapci ruku na čelo. „Hodně štěstí...,“ řekl tiše.

Dvojice mužů spíáchala tmou a rozhlížela se obezřetně na všechny strany. Mezi sebou nesli nosítka, na nichž ležel třetí mladý muž. Zdálo se, že je uspaný, jinak by ho neustálé otřesy musely probudit.

„Už tam budem?“

„Jo, ale přestaň dělat kravál.“

„Kolik ten kluk sakra váží?““

„Hele, nemel kušnou a zaber. Víš, že nás můžou každou vteřinou najít. Chceš skončit jako skvrna na asfaltu?“

„Dej pokoj, ty parchante zatracená. Já už ho dál neunesu, dej mi minutu.“

Přední muž položil nosítka na zem a sám se také posadil. Druhý muž se mezitím nervózně rozhlížel kolem.

„Tak dělej, dělej,“ pobízel svého kolegu.

„No jo, vždyť už jdu,“ zavrčel druhý. Pomalu se zvedl na nohy, ale pak překvapeně strnul.

„Neslyšel jsi něco?“ zašeptal.

Jeho kamarád chvíli poslouchal. „Ne, nic neslyším, Henry,“ odpověděl.

„Asi se mi něco zdálo. Kurva, mám tady z toho husí kůži.“

„Já taky. Musíme si pohnout, tohle fakt není bezpečný místo.“

Znovu zvedli nosítka, ale udělali sotva deset kroků, když se Henry znovu zarazil.

„Zas to slyším, Franku,“ řekl. „Takový klapání. A je to blízko. Ale tady není nic, co by mohlo klapat, ne?“

„Ne, to vážně ne. Krom jednoho, a na to radši nemyslím,“ odpověděl Frank. Spustil opět mladíka na nosítkách na zem. Ale sotva pustil madla, ucítil přímo za sebou nějaký pohyb. V mžiku se obrátil a to, co uviděl, ho naplnilo děsem.

„Do prdele!“ zařval. Skokem se vrhl pryč z místa, kde právě stál. Kopl přitom do nosítek a shodil z nich spícího chlapce přímo do stínu polozbořené budovy.

Ale bylo pozdě. Nestihl se skoro ani otočit, když se ta věc po něm vrhla a překousla ho na dvě půlky jako hadrovou panenku. Byl mrtev dřív, než mu bolest stihla doběhnout do mozku.

Ve vteřině, kdy se Frank zoufale pokusil utéct, zaregistroval i Henry, co se na ně řítí. Vzduch prořal jeho křik. Zvířecí řev, při kterém tuhla krev v žilách.

A pak náhle bylo opět ticho. Naprosté ticho.

„Chceš mi říct, že opravdu netušíš, co ti tam nahoře v noci hrozí?“

- Lilly

KAPITOLA I.: V poslední vteřině

Děje se něco divného.

Tenhle pocit už poněkolkáté pronikl do jeho snu, který byl cokoliv jiného, jen ne klidný. David prudce otevřel oči a posadil se, nedbaje protivného světla, které ho jako dýka bodalo do očí. Konečně spatřil tolik, aby mu okamžitě došlo, že podivný pocit, který jej svíral, nebyl jen výplodem jeho fantazie.

Hned několik věcí totiž nebylo v pořádku. Místo aby spatřil vycházející slunce, probudil se do téměř úplného šera, které protínaly jen poslední paprsky zapadající denní hvězdy. Brzy měla svět kolem něj pohltnout tma.

To ale nebyla první věc, která ho překvapila. Sotva mu smysly začaly sloužit, povšiml si, že leží uprostřed liduprázdné ulice přímo na asfaltovém povrchu nějaké silnice.

Ať namáhal paměť sebevíc, nedokázal říci, jak se tam octl.

Vlastně si nepamatoval vůbec nic.

Tedy, něco přeci jen ano. Pamatoval si své jméno. Ale co zbytek jeho vzpomínek? Kdo je, odkud pochází? Nemohl přeci tohle všechno jen tak zapomenout!

Bezradně se rozhlédl kolem sebe. A vtom spatřil něco, co ho naplnilo ještě větším úžasem než ztráta vlastní paměti.

Liduprázdná totiž očividně nebyla jen ulice, v níž ležel. Kolem něj panovalo absolutní ticho, které nenarušoval ani jediný zvuk.

Nebyl tu ani jeden člověk. Nad hlavou mu nepřeletěl žádný pták, jediná krysa nepřeběhla přes ulici. Nebylo tu nic. Jen on, sám uprostřed pustiny.

A místo, na kterém se probudil, nebylo opuštěné krátkce, to poznal na první pohled. Stěny vysokých budov, tyčících se kolem něj, ovíjely rostliny tak hustě, že to vypadalo, jako by byly pokryté nějakým přírodním kobercem. Mnohé z nich vypadaly, že se musí každou chvíli zřítit, zatímco části jiných už před ním ležely v troskách a poskytovaly tak náhodnému pozorovateli ničím nerušený pohled do svého nitra. Stejně jako ony na tom byla i silnice, po níž teď bezradně přecházel sem a tam. Kdysi tu musely žít tisíce lidí, ale v těchto ruinách nezbyl očividně už dávno ani jediný z nich.

Zatímco korzoval tam a zpět po cestě, rovnal si David pomalu myšlenky v hlavě a doufal, že se mu nějaká podrobnost, nápověda, proč a jak se sem dostal, přeci jen vybaví. Byla to ale marná snaha.

Na myslí mu však vyvstala další otázka. Jak zde přežije? Bude snad muset žít jako krysa v kanálech a hledat v obrovském městě nějaký způsob, jak nezahynout? Ať ho do téhle situace dostal kdokoliv,

nemohl ho sem přece poslat na smrt! Musí být způsob, jakým se tu dá přežít!

Nerozmýšlel se ani chvíli. Tím, že zůstane na jednom místě, nic nezmění. Musí se zde trochu porozhlédnout a najít z téhle zapeklité situace nějaké východisko.

Vyrazil svižným krokem po roztržštěné a popraskané silnici. Musel se přitom vyhýbat hlubokým kráterům a přeskakovat navalené hromady sutin. Slunce ještě úplně nezapadlo, takže na cestu docela dobře viděl.

Během chůze stočil pohled i na svůj zevnějšek. Zjistil, že má na nohou pohodlné tenisky, jejichž pevnými podrážkami nepronikl ani jeden úlomek trosek v jeho okolí.

Ve skomírající záři zapadajícího slunce se tedy zastavil, aby se mohl prohlédnout celý. Divil se, že ho tahle myšlenka nenapadla už dříve.

Se svým zkoumáním začal odspoda, od pohodlných bot. Jasně modré džínové kalhoty, dobře ohebné, pohodlné pro pohyb. Tmavě modrá flanelová bunda, tenká, ale hřejivá, s kapucí. Pod ní obyčejné triko s krátkým rukávem. Víc toho neměl.

Když byl hotov se zkoumáním svého zevnějšku, začal prohmatávat kapsy svého oděvu. V jedné kapse kalhot našel malé kapesní zrcátko. Mohl se tak na sebe vůbec poprvé podívat. Ze zrcátka se na něj zračil úzký, trochu osmahlý obličej s výraznou bradou, rámovaný jemným strništěm, s hnědýma očima a krátkými, trochu rozčuchanými vlasy černými jako uhel.

Zavřel zrcátko a zastrčil jej do kapsy.

Ve vnitřní kapse bundy našel baterku stejně malou jako zrcátko. Když ji rozžal, vrhala před sebe jasný, ostrý paprsek světla. V nastupující noci byla rozhodně užitečná, proto si ji hned ponechal v ruce a začal zkoumat obsah zbylých kapes. Našel už však jenom jeden kapesní nožík, který zase schoval.

Když o tom uvažoval, mohl být vděčný aspoň za to, co měl, ale bylo mu jasné, že s takovým arzenálem moc nezmůže. Musel se tedy vydat na průzkum polorozpadlých budov a doufat, že nalezne něco, co mu pomůže více než zrcátko, baterka a nožík vhodný leda na krájení hub.

Vnořil se hlouběji do města a odbočil do menších uliček, které už mezitím pohltila úplná tma. Lamy, které při svém postupu míjel, samozřejmě nefungovaly, ale to vzhledem k situaci ani neočekával. Svítil si pod nohy baterkou, aby nespadol do nějaké díry, a postupně prozkoumával jeden dům za druhým. Snažil se nezdržovat se uvnitř moc dlouho, nebylo vyloučeno, že se na něj zřítí nějaký kus zdi. Mnohé z nich, velké jako osobní auto, držely na svém místě jen jakýmsi zázrakem rovnováhy.

Tento zběžný průzkum však k ničemu nevedl. Domy byly úplně prázdné, až na nějaké dřevěné třísky, které možná kdysi bývaly nábytkem. Nenalezl vůbec nic, co by mu mohlo nějak užitečné.

Když takto neúspěšně prozkoumal další budovu, vydal se prostředkem silnice do jiné ulice. Prošel ji, protože mu bylo jasné, že v dalším průzkumu domů by byl stejně neúspěšný jako dosud, a rozhodl se, že si raději najde nějaké vhodnější místo na přespání, než

byl asfalt nebo hliněná podlaha pokrytá třískami, omítkou a kusy betonu.

Doposud byly ozvěny jeho kroků jediným zvukem, rušícím hrobové ticho.

Najednou však prořízl takřka komorní atmosféru děsuplný řev, při němž se Davidovi ježily vlasy na hlavě. Byl to zvuk, jaký nikdy v životě neslyšel, a nedokázal tedy říci, jaký tvor jej mohl vydat. Bylo mu však nad slunce jasné, že ať to bylo cokoliv, rozhodně to nepřišlo s dobrými úmysly.

Pátral světlem baterky všude kolem sebe, nespátril však nic. Rozčilené srdce, vytrhnuté ze svého klidného tlukotu prvotním úlekem, se však odmítalo vrátit k normálnímu tempu, a jakýsi šestý smysl Davidovi říkal, že ačkoliv kolem něj panuje stále zdánlivý klid, důvod k obavám má značný.

Další vteřiny mu daly za pravdu. Řev se ozval znovu, tentokrát však z mnohem větší blízkosti. David znovu vylekaně objel světlem baterky všechno v okolí, znovu však nic neviděl. Sotva ale světlo namířil opět před sebe, strnul na místě hrůzou.

Zpoza rohu vyšlo cosi, co snad ani nemohlo být živým tvorem, jak to bylo hrůzné. Připomínalo to obrovského štíra, dlouhého přinejmenším tři metry a vysokého jako autobus. Mělo to čtyři páry nohou po stranách těla, obrovská klepeta, velká jako dospělý člověk, a nad hlavou tomu visel metr dlouhý a jako bič ohebný ocas, zakončený trnem ostrým jako břitva. Když stvoření otevřelo tlamu, spatřil David několik řad špičatých zubů.

Nemohl už ani na vteřinu pochybovat o vztahu, jaký mezi ním a tímto strašlivým tvorem panoval. On byl predátor na lovu – a David byl bezbranná kořist.

Sotva ho tvor spatřil, vydal ze sebe strašlivý řev, stejný, jaký David už předtím zaslechl, a rozběhl se na úzkých nohou přímo k němu s tlamou rozevřenou a napřaženými klepety, připraven zabít.

David už neztrácel ani vteřinu. Rozběhl se pryč nejvyšší rychlostí, jaké byl v polozbořeném městě schopen.

Tvor se mu stále držel v patách a k uším mu doléhal jeho řev. Když David otočil hlavu, spatřil, jak se za ním žene a neustále se přibližuje; úzké nohy, podobné pavoučím, zarýval do asfaltu s takovou silou, že při každém pohybu kolem něj létaly úlomky, které vytrhl, a ocasem, kterým udržoval rovnováhu jako ještěrka, komíhal ze strany na stranu. Byl už jen asi třicet metrů za ním a stále se blížil.

David pochopil, že na široké silnici, kde se mohl obrovský tvor volně pohybovat, nemá šanci na přežití, a vrhl se proto stranou do boční uličky. Doufal, že tvora setřese. Ten se, sotva spatřil, že mu kořist uniká, vrhl divoce proti ústí uličky, a to s takovou silou, až ze zdí kolem vyrazil celé kusy železa a betonu. Úzkou uličkou se však při své velikosti protáhnout nemohl. Zmizel proto pryč a Davida, kterému se strachem a vyčerpáním podlamovaly nohy, se nakrátko zmocnil pocit úlevy.

Netrval však nijak dlouho. Za jeho zády se znovu ozvalo zařvání, a když se ohlédl, spatřil, jak se tvor dobývá obrovským klepetem do jeho dočasného úkrytu, aby se ho zmocnil stejně, jako to dělají krabi. Natahoval svůj hrůzný pařát, jak nejdále mohl, a téměř se mu podařilo

kořist polapit, kdyby se David na poslední chvíli nevrhl obrovským skokem z jeho dosahu.

Tvor znovu odběhl a Davidovi hned došlo, že se pokouší najít cestu do ulice, do níž ho teď přinutil vskočit. Inteligence tohoto zabijáka očividně nebyla rovna ničemu, co znal.

Dal se znovu na útěk, aby získal co největší náskok, než se obrovský štír dostane do ulice, ve které teď byl. Sotva ale zabočil za nejbližší roh, zůstal vydešeně stát. Přímo před sebou spatřil dalšího netvora, který na něj shlížel, ale ani se nepohnul. Davidovi připadalo, jako by ho vybízel.

Jedinec, který Davida nahnal do klepet druhého, se mezitím dostal do ulice, kterou sem přiběhl, a uzavíral mu tak jedinou možnou únikovou cestu. David padl do chytře nastražené zabijácké léčky, kterou od pouhých štírů, i když byli mnohem větší, než jaké znal, nikdy neočekával. Nevěděl, že podobným způsobem už dostali do pasti celou řadu jiných nešťastníků. Na rozdíl od svých miniaturních příbuzných byli vysoce inteligentní a lovili ve smečkách.

Davidovy naděje na přežití se v tuto chvíli rovnaly nule. Neměl žádnou zbraň, kterou by se mohl proti netvorům bránit. S malým nožíkem v kapse byl v podobné pozici, jako kdyby se africký lovec pokoušel bránit rozzuřenému lvu akáciovým trnem.

Rozhodl se však, že se nenechá zabít bez boje. Bez rozmyslu se vrhl přímo proti tvorů před sebou. Ten v první chvíli trochu zakolísal a ucouvl, jako by byl smělostí své kořisti překvapen. Ihned se však vzpamatoval, napřáhl proti Davidovi svá obrovská klepeta a švihl po něm ocasem s trnem dlouhým jako jeho paže.

David pružně uskočil stranou a dál se proti němu hnál jako smyslu zbavený, doufaje, že se mu přeci jen nějak podaří uklouznout. Když byl od tvorových klepet, která se proti němu tyčila jako dvě obří gilotiny, jen několik kroků, náhle zavrával a upadl. Způsobilo to cosi, co ho zespoda popadlo za nohu. Zároveň zaslechl zvuk, kterého by se nenadál ani v nejdivočejším snu. Lidský hlas.

„Vypadněte, dělejte!“

Člověk, který tahle dvě slova vyřkl, se obrátil směrem k netvorovi, který se doposud nehnul z místa, protože události předchozích chvil byly sotva dílem dvou vteřin, a začal po něm střílet z nějaké zbraně. Tvor bolestně zařval a vrhl se do ústí nejbližší ulice, až Davidovi zmizel z dohledu.

To vše spatřil jen na zlomek vteřiny, protože ho kdosi surově stáhl dolů pod úroveň dlažby. Obklopila jej neproniknutelná tma, v níž viděl jen otvor nad sebou. Do něho právě v ten moment seskočil i jeho zachránce a nevybíravě jej tlačil pod sebe. David zjistil, že má pod nohama příčky žebříku.

„Tak lez, ty pako!“ ozval se hlas seshora. Sotva to dořekl, Davidovi zmizel světlejší kruh z očí, protože neznámý prudce přibouchl nějaký poklop. Kolem se tak rozhostila úplná tma.

David pomalu sestupoval po žebříku a stále nemohl uvěřit nenadálému obratu událostí. Kdo se to na poslední chvíli téměř zázračně zjevil na scéně a zachránil ho před jistou smrtí?

Žebřík byl nesmírně dlouhý, mohl mít dobře kolem stovky nevysokých příček a David po nich sestupoval hlouběji a hlouběji.

Konečně došlápl z poslední tyče na pevnou zem. Zůstal stát neschopen pohybu a nohy se mu třásly. Vedle něj ihned pružně seskočila další postava, kterou ve tmě, jež je stále obklopovala, spíše cítil, než viděl. Do obličeje jej lehce udeřilo několik dlouhých vlasů.

„Udělejte někdo světlo!“ rozkázal někdo. Davidovi, sotva jej zaslechl, se překvapením zatmělo před očima, protože hlas toho člověka nezněl ani trochu mužsky.

Sotva byl ten rozkaz vydán, rozsvítily se kolem něj dvě nebo tři baterky, jejichž světlo jej obklopilo odshora dolů.

„To není možný!“ vykřikl kdosi. „Proboha, štípněte mě, jestli náhodou ještě nespím.“

„Nespíš, Trisho, to tě můžu ujistit,“ odpověděl druhý hlas.

Konečně se Davidovi vrátila řeč.

„Kdo jste?“ vykoktal ze sebe. Jinou otázku ze sebe v tu chvíli nedostal, ačkoliv jich měl tisíce.

„Hele, tak přece jen umí mluvit,“ zasmál se první hlas. „Už jsem se bála, že mu hrůzou zdřevěněl jazyk!“

„Hele, sklapni zobák.“

„Tak fajn, ať jste kdokoliv, mohli byste se mi konečně ukázat?!“ vykřikl David. „Proti těm vašim světlům nic nevidím!“

„Hlavně se uklidni,“ promluvil teď nový hlas. Zněl jemně a melodicky. Jeho nositel na sebe zároveň sklopil světlo a stejně učinili i zbylí dva. David tak ke svému nesmírnému údivu kolem sebe spatřil tři mladé dívky. Všechny byly oblečené v tmavých bundách a přes rameno měly přehozeny samopaly. David ihned odhadl, že jim

nemůže být víc než osmnáct. Zároveň viděl, že se všechny tváří dost pochybovačně, a dalo-li se to tak říct, překvapeně.

Ta, která stála přímo před ním, nebyla o moc vyšší než on sám. Když stál proti ní, hleděl jí přímo do trochu pobledlého obličeje. Těžko říci, jestli tu bledost způsobilo umělé světlo baterek nebo překvapení. Měla ořechově hnědé oči a vlasy stejné barvy jí splývaly volně po zádech až na lopatky. Byly zcuhané a u kořínků přímo nad čelem vlhké od potu, takže se zdály o odstín tmavší.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se teď. Její hlas zněl přes šok, který jí David musel svým zjevem i chováním tam nahoře způsobit, klidně, vyrovnaně a téměř mile. V obličeji se jí nehnul ani sval.

„Ano,“ odpověděl David. „Díky vám.“

„Co tě to vůbec napadlo, zůstat v noci nahoře? Copak nevíš, že jsi mohl docela lehce skončit jako mrtvola?“

„Než po mně šla ta věc, nevěděl jsem to,“ odpověděl David upřímně. „Co to bylo?“

Dívce se ve tváři na chvíli usadil překvapený výraz. „Chceš mi říct, že opravdu netušíš, co ti tam nahoře v noci hrozí?“

„Teď už jo,“ vydechl David. „Ale jinak nevím vůbec nic. Nevím, jak jsem se tady octl, ani to, kdo jste vy. Vím jenom, kdo jsem já.“

Dívka se okamžitě otočila zpět ke svým dvěma společnicím a pronesla tiše jediné slovo.

„Zelenáč.“

„Ale divný,“ odpověděla jí jedna z jejích společnic. „Musí si přece něco o sobě pamatovat, to za první. A za druhý je to kluk! Viděla jsi už něco takovýho?“

„Neviděla, Trisho. Je na tom něco hodně podivného. Dovedeme ho na Louku a další den ráno rozhodneme, co s ním. Informuješ Radu hned po budíčku, rozumíš?“

Pověřená dívka na souhlas lehce přikývla.

Zatímco spolu ty dvě hovořily, mohl si David prohlédnout zevnějšek všech tří dívek. Trisha byla o něco menší než ta, která s ním dosud hovořila. Uhlově černé vlasy měla na zádech spletené do copu a její jasně zelené oči teď, když se v nich odráželo světlo, svítily jako kočičí. Třetí z dívek, která dosud hrála němou roli, měla nakrátko střižené hnědé vlasy, z nichž jí teď do tmavého obličeje kapal pot. Zbraň měla stále pevně v ruce a David si domyslel, že právě ona zaútočila proti tvorům nahoře, zatímco zbylé dvě jej stáhly do bezpečí.

Sotva byl s touto hrubou analýzou svých záchránkyň hotov, obrátila se první z nich, zřejmě velitelka celé skupiny, zpět k němu.

„Půjdeš s námi,“ řekla mu stroze. „Tady zůstat nemůžeš a předpokládám, že nahoru k těm potvorám se vrátit nechceš, pokud máš ten svůj obličejík aspoň trochu rád. Dávej si ale pozor, co uděláš. Určitě už sis domyslel, že ty samopaly, co držíme, nejsou dětské hračky, a ujišťuju tě, že s nimi umíme všechny dobře zacházet. Ráno rozhodneme, co s tebou uděláme.“

„Proč se ke mně chováte tak chladně?“ řekl David. „Neudělal jsem přece nic špatného, kromě toho, že jsem vás nechtěně přinutil, abyste se ukázaly těm tvorům nahoře. Ale pokud vím, to jste udělaly ze své vůle, tak na co takové přijetí?“

„Něco na tobě smrdí,“ odpověděla mu velitelka.